

BANGOLF I DOMSAND

De låg utsträckta under vida tallkronor,
golfbanorna,
kraftigt cementerade för regn och sol.

Tidigt kom vi hit om lördagskvällen,
kamratgänget,
som före aftonens danslek
ville känna golfklubbans lätta slag
mot den vita, hårda bollen.

Vi köpte klubba, boll, penna och protokoll
i kioskens lucka,
och med koncentrerad blick
slog vi ut på ettan,
där bollen gled in under träbågar
och fram mot avsett hål.

En lätt bana utan vallning
eller svåra branter.
Uppför och in under lutande
tunnel var värre,
men bara bollen nått sin utstakade bana
kunde de två slagen skrivas in,
noteras av ivrigt, ambitiösa fingrar.

Spikbanan, alltid densamma.
Betydligt svårare var minivågen,
där bollen segt och sakta rullade in
med avvägd, tvekande framfart.

Det sextonde, alltid svårast:
att slå mjukt slag upp mot lutande vall
med följsam, lugn blick
och sansad, avmätt, stilla klubbbrörelse.

Strax började sammanräkning.
Resultatet var viktigt.
Det kunde rädda en hel kväll.
Eller den höga sifferraden kastad med vrede
i plastkorgen vid kioskens västra sida.

Femtioalets förföriska bangolfskvällar,
med stilla sus i tallars kronor
och frisk, våt doft från Vätterns vågsvall:
en blandning av fukt och sand.

Pommac eller CocaCola,
sveptes ungdomligt snabbt
under det att Frank Sinatras sammetsröst
pulserade fram ur stora högtalarna,
som ett rytmiskt flöde, sammetslent.

Det var hit vi kom
på våra snabbfotade cykelpedaler,
svepte förbi Fiskebäcks kapell
ut över badstranden
och fram mot den smala gränsbron,
som bar över Domåns
grunda, stilla vattenflöde.

Just här, där Västergötland och Småland
flöt in i varandra,
nu som en viskande rörelse av frid och försoning.

En handfull samling båtar låg här förtöjda.

En och annan kvällsbadare
kunde stiga upp ur vattnet,
som en lysande, närvarande Poseidon,
när vi rörde oss
genom den tidiga kvällen
vid Domsands strand och golf.

Skymningsljuset, lätt vilande,
följde oss hela vägen bort mot Vidablick,
där vi kom att röra oss
arm i arm, fot vid fot, blick vid blick,
som om det unga livet
fortfarande fanns till:
växande här och nu.

Hans-Evert Renérius

(1958)

